

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118067264/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Nattergalens Unger fløj fra Reden nu som hver Sommer. Søen skvulpede sin tungsindige Sang. Æbelø laa hen med sine Siv i Blomster og sine vilde Æbler raslende ned, plukkede af Vindens usynlige Haand, for at falde i Jordens raadnende Mund.

Saa varmt og stille var det i Luften, at Sølvtrøede troede at kunne spore Lugt af modent Korn helt ind i sit Fængsel, baaret over Vold og Grav, over Mur og Tag blot for at føre Frugtstøv og Vellugt ned til ham. Saa hedt var der udenfor, at alskens Fluere og Biller sværmede ind ad Gluggen for at friskes op i hans kølige Halvmørke. De tumlede ind i støve Stimer, vilde som af Solstik, faldt til Jorden, kravlede op og kom til sig selv igen for paany at søge ud i Lyset.

Saa stille var der, at ingen Vejrfløj knirkede, ingen Lærke trilrede, men kun Insekternes Summen hørtes højt op i Luften, hvor en af de smaa grønne Ruder knagede op.

Hyldebusken hang ganske stille og umuliggjorde ham ved sin Ubevægelighed at faa noget Kig af Vinduet deroppe. I hele Timer kunde han ellers staa her for at fange et Glimt af Gros Guldhaar i den aabne Rude.

Sølvtrøede lænede sit Hoved baglæns ud af

Gluggen, saa kun en Strimmel af den blaa Himmel sank ned i hans halvtaabne Blik.

Da kom som noget selvfølgelig, som noget lige saa naturnødvendigt som at den blaa Himmel sank ned i hans Øjne, en Klimpen af spinkle Strænge — nogle lette aandeagtige Akkorder, frygtsomme lig lønlige Suk, ingen maa høre, fine og fødte af Metalstrænge, der klinger under en følsom Kvindefinger.

Og paa denne Strøm af klingende Akkorders Krus, der snirklede sig hen som Hvirvler i rindende Vand, vovede en Kvinderøst sig frem i en vuggende Melodi, der dvælede længe i Højden for straks efter at synke ned i korte sonore Toner, der flød sammen med Strængenes Akkompagnement.

Jomfru Gro sang, saa han paa hendes Røst maatte tro, hun var alene paa den hele Gaard.

Hun sang Visen om Herre Tidemands Runer. Fra Strofe til Strofe spandt den enkle Melodi sin vidunderlige Stemning af middelalderlig Mystik og vemodig Elskov.

Hun sang om Herre Tidemand, der vilde lokke Jomfru Blidelille til sit Skib med ramme Runer, og som kastede Runerne skrevne i Roser ud for Strande.